

Paul Viejo

I

Okna

*pohlédnout na lampu, na knihu, na nároží
a vzpomenout si na lampu, knihu, nároží
jakékoliv ulice*

*pohlédnout na fotografii a vzpomenout si na
fotografii
pohlédnout na obličej a vzpomenout si na obličej
pohlédnout na oči a vzpomenout si na tyto oči*

*pohlédnout na hodinu ukázanou hodinkami
a vzpomenout si na hodinky, hodiny, okamžiky*

*pohlédnout na samotu psaní
a vzpomenout si na tu samotu*

*pohlédnout na muže skrze okno
a vzpomenout si na mě*

MLADÁ DÍVKA, ČTVRTÉ PATRO, LOŽNICE, STOLNÍ LAMPIČKA, 23H

Proč hledíš, opřená, směrem ven? Hvězdy, jas, pouliční lampa, ty samé zvuky. Úsvit se také nezmění když den pohasne. Tato noc, i kdyby chtěla, nebude jiná. Jedna hodina za druhou. Co sis myslela ty bláhová? Znovu nastane noc jako každá jiná. Tuto noc se nic nezmění. Vše stejné jako včera: ulice je zmáčená a to ticho bolí úplně stejným způsobem. Proč se nevrátíš dovnitř? Jsi unavená. Vslékni se, zhasni, zapomeň jak tvůj polštář vždy nasákne úzkostí.

KOUŘÍ MUŽ NA POHOVCE, DRUHÉ PATRO, OBÝVACÍ POKOJ, ZHASLÉ SVĚTLO, 23H 34M

Žhavý konec cigarety může představovat osamocený maják, který neoznačuje žádné moře. Opakuješ to každý den, stejné místo i čas. Zkoušíš se uvolnit pobídkami sálajícího kouře, jež s klidem potahuješ. Potom ruka navedená od rtu k očím, rve si vlasy zoufalstvím, naléháš. Gesto co tě osvobozuje od tolika tíhy, od tolika trápení. Myslíš, že to může být na vždy. Noc odchází a problémy s ní. Kouříš. Díváš se naproti a nejsou tam. Ale, co nastane až cigareta zhasne? Přijde smrt?

PROMÁČENÝ MUŽ, VCHOD DO DOMU, SVĚTLO Z POULIČNÍ LAMPY, 2H

Čekáš někoho, kdo by ti otevřel a pozval by tě dál a řekl: buď klidný, ano, samota nakonec odejde, ale bude to trvat nežúplně vyschne." Nicméně ti nikdo neodpoví. Prší a projíždějící auto tě postříká. Znovu voláš, s křikem žadoníš a uvědomuješ si, že už ti dochází dech. Světlo vchodových dveří zhasne. Tvé oči se zavírají a pomalu se sesypáváš k zemi, potřebuješ odpočinek. Jak unavné je být smutný, pravda. Pláčeš a potom spíš. Oni jsou sami, to nezapomeň, stejně tak jako ty v těchto hodinách.

DÍTĚ ULOŽENÉ KE SPÁNKU, PRVNÍ PATRO, LOŽNICE, BEZ SVĚTLA, 22H

Spinkej dál. Nenech aby cokoli přerušilo tvé snění. Ještě je brzy, aby ses bál zavřít oči pokaždé když vlezeš do postele. Spinkej, spinkej. Dveře jsou zavřené. Tyto prapodivné stíny jsou jen ztělesněním tvých obav. Neexistuje způsob jak je vyhnat. Zkus spát, odpočívej. Zítra budeš obezřetný, ale tady ti nikdo nemůže ublížit. Ostatní místa jsou horší. Během noci jsi v bezpečí. Nestvůry jsou ve skutečnosti něco jiného a nikdy se neschovávají ve skříních.

MUŽ DÍVAJÍCÍ SE Z OKNA, PRACOVNA, STĚŽÍ SVĚTLO, 22 HODIN

O tohle ses pokoušel, ty to víš, více než jedenkrát: cítit to co cítí ostatní, vidět tak skrze jejich oči jiné oči, že tě pohladí jemné ruce, které se tě nikdy nedotýkali. Snad konečně dělat věci jinak než tak jak si je udělal, mít všechno, ukrást jim vzpomínku, ztracenou větu, obrázek udělat tvým. A odměnou za tuto práci? Ne více než pár hodin, možná, plných úzkosti, studený pot, tyto verše. Sotva

více stesku, a vědět už lépe než kdy jindy
ti druzí byli dobří lidé.

MUŽ, TŘETÍ PATRO, KOUPELNA, ZÁŘIVKA, 21H 30M

To zrcadlo lhát nebude. Nechtěj nemožné. Tyto rýhy, prasklinky, vrásky, jamky v obrazu pleti jsou tvoje. Rány, které daruje čas. Nejprve se dobře podívej a potom si vzpomeň na okamžik, kdy se objevily. Může za to strach, že jsi zahodil tvůj život? Ona, tím že odešla a nechala tě spadnout na dno? Ta jednotvárnost, která tě přemáhá? Udeř do něj jestli chceš, je stejné, ale dnes, ačkoli tě to bolí máš štěstí. Vidíš se vyčerpaný, odepsaný, beze smyslů. Možná, že zítra se už neuvidíš.

II

pohlédnout na muže skrze okno

které se rozsvítilo uprostřed noci

které nechalo vše k objevení

obrys těla na matraci

vyslovené věty znějící v paměti

jež bolestně zaznamenává, aby se nevytratily

při rozsvícení světla se dívá do okna

*ze kterého je vidět až do dalšího okna, kterým ho
už nějakou tu chvíli někdo pozoruje*

a vzpomenout si na mě